

Co má společného říjen s Reliéfem, Edith a Polskou 2?

Napsal uživatel Džexna
Pondělí, 08 Listopad 2004 04:00

ŘÍJEN bývá pro mne, co se počásí týče, posledním snesitelným měsícem v kalendářním roce. Ten letošní byl dokonce teplotně mimořádně příznivý a přinesl i pár slunečných víkendů. Jako každoročně jsem se prošla barvami hýřící romantickou posázavskou stezkou, o týden později dosud nepoznanou panenskou přírodou v bývalém zakázaném území západočeského pohraničí blízko Kynžvartu. Listí se ještě drželo na stromech, ale vy víte, že jen z posledních sil, okouzlení z té až kýčovitě pomíjivé krásy se mísí s pocity plynoucího času. Krasosmutnění, jak píše klasik. Ale jak to souvisí s muzikou, ptáte se? Barevností, dojmavou krásou i trochou té nostalgie, jak jsem si je prožila na svých říjnových setkáních s hudbou.

Reliéf, středa 14.10. Malostranská beseda, host Ivan Mládek

Nezakrývám oblibu muziky hrané na bluegrassové nástroje. **Reliéf** patří mezi skupiny, které se hlásí k tradičnímu pojetí tohoto žánru. Může se pochlubit řadou významných ocenění pro nejlepší vokální BG kapelu i pro jednotlivé instrumentalisty. Zpívající kvarteto v klasickém obsazení - banjo (Zbyněk Bureš), mandolína (Tomáš Dvořák), kytara (Jiří Holoubek) a kontrabas (Pavel Peroutka), seskupené kolem jednoho mikrofonu, má na repertoáru převážně vlastní skladby v perfektní angličtině z dílny Zbyňka Bureše. BAREVNÉ vokály, v nichž dominuje rozsahem mimořádný a ve všech polohách zabarvením výjimečný hlas

Reliéf na snímku Antonína Volfa

zdroj: <http://bacr.czechweb.cz/relief/>

Bureše zněly nezaměnitelně i v onu říjnovou středu. Instrumentální prvek s mandolínou a banjem vedený Peroutkovou kontrabasovou linkou a přesnou Holoubkovou doprovodnou kytarou, rovnocenně k vokálům dotvářel kompaktní, vyváženě a nevýbojně uklidňující dojem, který věrné publikum až nábožně vstřebávalo do nejmenších detailů. Jiřího Holoubka, příjemného a vtipného spíkra, jsme vám letos přiblížili již v několika reportážích (Pikovice, Jamboree, Country fontána), si vybral pan doktor Tichota do **Spirituál Kvintetu**. Jistě nejen pro přirozený bavičský talent, ale zejména pro jeho baryton a všestrannou jistou doprovodnou kytaru.

Co má společného říjen s Reliéfem, Edith a Polskou 2?

Napsal uživatel Džexna
Pondělí, 08 Listopad 2004 04:00

Hostem Reliéfu byl tentokrát **Ivan Mládek**, který přivedl celý svůj **Banjo band**, aby Holoubkovi popřál k narozeninám. Má je sice v červenci, ale nakonec, gratulace je milá vždy, a navíc se za ní nemusí platit. Mládek se vzdal honoráře a zřejmě pamětliv toho, že mu jinde dobře platí, vzdal se i nováckých legráček. Exceloval nejen na banjo, ale i v nejlepších kouscích zejména ze slavných počátků. "

Au, au, au, au, do hlavy ne

," jsem si prozpěvovala také. Reliéf se v posledním předavku rozloučil jako osadní sbor věrně kopírující českou produkci třicátých let, což působilo úsměvně a navadilo přítomné k dalšímu pravidelnému setkání v MB 10.11., tentokrát s hostem

The Mousetrap

.

Edith - vrabčák z předměstí, pátek 22.10. Komorní divadlo, Plzeň

Omlouvám se všem Plzeňákům, kteří nyní, po pěti letech uvádění tanečního muzikálu v jejich městě, se ošívají, že objevují Ameriku. Ale lepší pozdě než nikdy. I já se chystala na představení, o němž pochvalné mručení éterem došumělo až na plzeňské předměstí (rozuměj do Prahy) již dříve, ale když od vás večer na pražskou periférii už nic nejede.

V konjunkturu muzikálů plných hvězd, zombie a superstar popmjúzik, existují perly tolik nemedializované (snad Městské divadlo Brno je na tom trochu lépe než Plzeň), které původní tvorbu divákům představují bez okázalosti, ale s prvotřídním celkovým zpracováním a pojetím. Taneční muzikál autorů skladatele Petra Maláska, textaře Václava Kopty (donedávna Bluesberry) v choreografii a režii libretisty Libora Vaculíka přibližuje život a kariéru francouzské šansonierky **Edith Piaf**. Od dětských krůčků nevidomého ale intenzivně vnímavého děvčátka ochuzeného o matčinu lásku, přes zázračné uzdravení a objevení jejího pěveckého nadání, od mateřství a úmrtí dcery Marcelky, které opuštěnou Edith dohnalo k prostituci po úspěchy "vrabčáka" Piaf, plné koncertní sály a válečné "prohřešky" ve prospěch francouzských vlastenců, od pitek, večírků, drog a milenců na jednu noc či tragických lásek po poslední šťastné měsíce drobné, předčasně zestárlé, nemocné Edith s mužem o dvacet let mladším, jehož náruč ji, bezbranného vrabčáčka, před smrtí nechránila. Životní etapy ztvárněné tanečním uměním, děj posunujícími písněmi a stěžejními šansony. V hlavní roli se střídaly dvě ženy. Tanečnice Zuzana Hradilová, sólistka baletu DJKT a zpěvačka Radka Fišarová, která excelovala již v hlavní roli muzikálu Evita (ve Spirále na pražském Výstavišti) a mnozí si ji pamatujete z folkové skupiny Auris. (A jsme u folku, kdyby vám moje povídání na folkovém webu nevonělo.) Podoba obou dívek i režijní důmysl je spojil v osobu jedinou. V Edith. Zpěv Radky Fišarové byl natolik autentický, že bych k orchestru z plejbeku v první chvíli přiřadila i hlas pravé Edith. Normálně bulím jako každá ženská v biografu při scénáristou předepsaných scénách, v divadle mi většinou tečou slzy smíchu. Ale v Plzni mě dostali. Při závěrečné písni *Non, je ne regrette rien*

Co má společného říjen s Reliéfem, Edith a Polskou 2?

Napsal uživatel Džexna
Pondělí, 08 Listopad 2004 04:00

(Nelituji ničeho) jsem, prosím pěkně, slzela taky. DOJATÁ jsem nebyla sama. V Komorním divadle hrají tento skvostný taneční muzikál jen jednou v měsíci. Vždy je dlouho dopředu vyprodáno, divadlo narvané k nedýchání. Přesto. Nenechte si jej ujít.

Krychle: Vzpomínka na Polskou 2, čtvrtek 28. 10. Balbínova poetická hospůdka

Každý poslední čtvrtek v měsíci chodím brečet smíchy do Krychle. Humor a poetika výhradně pánského sdružení, zejména

Milan Jablonský na ilustr. snímku

zdroj: www.krychle.cz

renesanční osobnosti principála Milana Jablonského a ke všemu ochotné a všeho schopné písničkářské chásky, jsou mi velmi přítulné (nevysvětľujte si to špatně, toto přiléhavé přídavné jméno jsem ukradla Honzovi Vyčítalovi z pikovického rozhovoru). V Krychli se tentokrát lehce nostalgicky vzpomínalo. Cimbura (jmenuje se prý Karel Vidimský) spolu s dalšími aktéry připomněl nedlouhou leč v dobách temna osmdesátých let významnou osvětovou úlohu záhadného sklepního prostoru na Královských Vinohradech, patřícímu paradoxně SSM Výtvarných řemesel. Četly se tu autorské texty, povídky, vystřídaly se tu kapely tramské, hrál tu v dobách svých zákazů jakýsi Nohavica a Merta, ale i Michal Tučný, Wabi Ryvola?. Popisovat jednotlivé kapitoly příběhu Polské 2 tu nebudu, ačkoliv materiál k prostudování mi byl na čas svěřen, než jej předám Pohlovi. Za a) nikdy jsem tam žádnou produkci nezažila a za b) historie zaznamenaná ve sborníku by si zasloužila zpřístupnění faktům chtivým čtenářům na netu.

Ten večer se kromě textů ze zmiňovaného vědeckého díla samozřejmě hrálo. Pozvaní hosté připomněli písničky z dob svého účinkování v Polské. **Franta Vlček, Michal Knébl, duo Kytka**

(
Jirka Zip Suchý a Hanka Černá

),
Honza Houška

, Pepa

Kvasil

a

Co má společného říjen s Reliéfem, Edith a Polskou 2?

Napsal uživatel Džexna
Pondělí, 08 Listopad 2004 04:00

Milena Zíchová

. Vzpomínáte si na ni? Měla jsem letos štěstí ji slyšet podruhé (v lednu zpívala Vlčkovi k 50-ým "ojetinám"). Z jedné portovní kompilace ze začátku osmdesátých let znám její dívčí, zvláště zabarvený hlas. I dnes je stále jasný, ale vyzrálejší, obohacený o temnější tóny, působivý v šansonově laděných písních. Někdejší písničkářka vystupuje již jen výjimečně a je to škoda.

S Frantou Kaslem si v obnoveném duu zaspíval i Mistr Jablonský a samozřejmě , že zazněla jejich stěžejní generační píseň. "*Příběh šedesátek* let si pobrukovali všichni příznivci této scény. Brnkal v našich duších na strunu přátelství, lásky a svobody, které se v té době nedostávalo nejen nám," píše v almanachu Cimbura. Ano. NOSTALGICKÉ pobrukování bylo slyšet i tentokrát v Balbínce, zaplněné nejen generací pamětníků.

Tak už víte, co mají společného názvy z nadpisu?